

en Jubilæumsgave, da det vilde være umuligt at gennemføre saadanne. Jeg maa dog nævne een. Jeg mindes, at der for en Del Aar tilbage blev præget en Sølvmønt i Anledning af Kongeparrets Guldbryllup. Jeg ved ikke af, at nogen i Landet har været ked af at modtage den som gangbar, mange betalte den endogsaa med den dobbelte Værdi. Hvad om man nu i dette Øjeblik i Anledning af det bedste, vort Folk har oplevet i dette Aarhundrede, prægede en Guldmønt og sagde, at alle Deltagerne i Krigen 1848—50 skulde have den. Jeg gad nok se den Rigmænd, der vilde nægte at modtage et Pengebeløb af 100 Kr. paa denne Maade.

Jeg skal nu slutte med at sige, at skønt jeg som sagt oprigtig beklager, at Bevillingen, som den nu vedtages, ikke vil blive en virkelig Jubilæumsgave, men noget, der mere eller mindre nærmer sig til en Fattigunderstøttelse, — der skal i alt Fald foretages en ubehagelig Vejen af vedkommendes Trang, hvorved man er udsat for at begaa en hel Del Uretfærdighed — vil jeg dog alligevel modtage Forslaget, som det foreligger, med Glæde og anbefale det til det høje Tings Velvilje.

J. Pedersen: Som Medlem af det Udvalg, der i Fjor blev nedsat angaaende denne Sag, har jeg Anledning til at udtale, at jeg ikke har nogen finansiell Betænkelse ved at gaa med til det Forslag, som er kommet fra Folketinget, og som man jo den Gang forudsatte vilde medføre en Udgift af omtrent halvanden Million Kr., altsaa noget lignende, som vil blive det finansielle Resultat af dette her foreliggende Forslag. Naar jeg den Gang gik med til at foreslaa et mindre Beløb, var det under Trykket af den korte Tid, der, som det er fremhævet, var levet Tinget til at behandle denne Sag i. Jeg maatte befrygte, at hvis der skulde forhandles længe om denne Sag, og Fordringerne fra det andet Tings Side vilde blive fastholdte, vilde Resultatet blive, at der slet ingen Lov kom, og det ansaa jeg for at være et meget sørgeligt Resultat. Under Forhandlingerne med Finansministeren blev det gjort gældende, at naar der blev stillet et Beløb af 300,000 Kr. til Ministerens Raadighed, saa maa det antages, at der vilde kunne blive omtrent 100 eller mellem 50 og 100 Kr. til hver af de gamle Krigere, som maatte anses for at være værdige og ogsaa af Hensyn til deres økonomiske Stilling skikkede til at faa Del i en saadan Gave. Nu har det vist sig, at

det ikke slog til, at der var mange flere, end man den Gang forudsatte. Men naar Tallet af dem, der er Tale om at uddele Gaver til, nu er naaet saa højt op, saa maa jeg forudsætte, at det Skøn, som Ministeren har foretaget, er foretaget meget human og meget kulant. — Jeg vil altsaa lige saa lidt nu som i Fjor have nogen Betænkelse ved at anbefale det foreliggende Forslag, at der uddeles et saadant Beløb til de gamle Krigere. Jeg kan kun udtale min Glæde over, at Landstinget nu ogsaa accepterer denne Stilling, og at der altsaa kan være Haab om, at denne Sag, som har staaet alt for længe paa, før den endelig kunde ordnes, nu maa være sin endelige Afgørelse nær, saaledes at Beløbet kan komme de gamle Krigere i Hænde inden Jul.

Under Forhandlingerne i Fjor havde jeg Lejlighed til at gøre opmærksom paa, at der ogsaa har været andre Bestræbelser oppe i denne Sag, Bestræbelser, som gik ud paa at yde de gamle Veteraner ikke blot en Gave for et enkelt Aar, men en varig Understøttelse, og jeg havde tænkt mig, at de Undersøgelser, som nu bleve foretagne i Anledning af denne Lov med Hensyn til Antallet af de gamle, maaske maatte kunne tjene som Grundlag for videre Arbejde i den Retning, saaledes at der maaske senere kunde fremkomme et Forslag derom. Det er jo muligt, at det ret anseelige Beløb, som denne Gave løber op til, kan stille sig hindrende i Vejen for en saadan varig Foranstaltning, men jeg vil ikke undlade paa ny at henlede Opmærksomheden derpaa. Jeg tror, at gør end dette sin gode Virkning og vil blive modtaget med stor Taknemmelighed af de gamle, hvad jeg ikke tvivler om, vilde dog en livsvarig Understøttelse, selv om den var noget mindre, blive modtagen med endnu større Taknemmelighed.

Andersen: Jeg vilde ogsaa gerne med et Par Ord anbefale at vedtage Lovforslaget i den her foreliggende Skikkelse. Jeg nærer nogen Frygt for, at vi vilde have beredt de gamle Veteraner en betydelig Skuffelse, hvis Beløbet skulde været bragt ned til den Sum, som det vilde være blevet, hvis den højtærede Finansminister havde fastholdt det Ændringsforslag, som han bebudede i Folketinget. Jeg vil derfor takke den ærede Minister for den Stilling, han indtager lige over for Forslaget og anbefale dets Vedtagelse i den foreliggende Skikkelse.